

O scrisoare deschisă a lui Corneliu Sturzu

Stimate tovarășe Radu Popescu.

Am citit și eu „scrisoarea deschisă” a domnului Ion Omescu pe care mi-a adresat-o prin intermediul revistei, ce o conduceți. Dând curs amabilei dv. invitații, în virtutea dreptului la replică, vă rog să publicați răspunsul meu.

Cu stimă,
Corneliu Sturzu

26 sept. 1970

Domnule Omescu,

Trebuie să mărturisesc că, deși nu sînt din fire un om vesel, m-am amuzat copios citindu-vă „scrisoarea deschisă” pe care mi-ați adresat-o prin intermediul revistei „Teatrul”. Dacă în rîndurile publicate nu s-ar fi „strecurat” înexactități regretabile și jigniri directe aduse unor respectate personalități artistice, nu m-aș fi obosit să vă răspund, mai ales acum cînd, probabil știți, sîntem prea ocupați cu treburi serioase. Dar, pentru restabilirea adevărului și pentru onoarea celor pe care i-ați indus în eroare, sînt nevoit să dau curs invitației revistei, consumînd ca și dv., un spațiu tipografic, pe care, sînt convins, „Teatrul” l-ar fi folosit, cu alte prilejuri, mai onorabil.

Cer scuzele cuvenite atît redacției cît și cititorilor.

Citindu-vă scrisoarea, domnule Omescu, trebuie să declar că aveți dreptate atunci cînd scrieți că sînt cu mult mai tînăr ca dv. Este iarăși adevărat că, încheind un contract cu eminentul regizor care a fost Crin Teodorescu, am acceptat ideea regretatului om de artă de a monta Hamlet, la Naționalul din Iași, cu dv. în rolul titular. (De altfel, în contractul pe care îl invocăți este stipulat clar că dv. veți juca acest rol în regia lui Crin Teodorescu). Este încă odată adevărat că vă consider, văzîndu-vă în diverse spectacole, un actor fără talent. Vă apreciez în același timp sirguința de a vă informa asupra problemelor de teatru. De altfel, ați și scris niște piese, jucate, prin bunăvoință, la Teatrul Național din Iași. Și iarăși este adevărat că în luna iunie a.c., cînd eu nu eram în țară, v-ați permis, în numele Teatrului Național „V. Alecsandri” din Iași și al meu personal, să promiteți unor personalități artistice o colaborare ad-hoc, la numai cîteva zile de la dispariția regizorului care vă chemase pe scenă. (Mă simt acum obligat să cer public scuze artistei emerite Dina Cocea, reputei regizoare Sorana Coroamă, pictorului scenograf Dan Nemțeanu — pe care l-am întîlnit o dată în viață — și să-i încredințez că nimitul Ion Omescu nu a avut niciodată mandatul cuiva de a angaja o eventuală colaborare cu Naționalul din Iași).

De altfel, se știe că sînt profund interesat în stabilirea unei colaborări atît cu respectata actriță Dina Cocea, cu regizoarea Sorana Coroamă, precum și cu alți oameni de teatru din București.

Așa sînd lucrurile, domnule Ion Omescu, scrisoarea dv. deschisă este fără obiect. Vă deplîng pentru trista și penibilă postură în care v-ați plasat, ascunzîndu-vă în spatele unor nume cu rezonanță în teatrul românesc.

Corneliu Sturzu

P.S. Citindu-vă articolele din revista „Cronica” despre Shakespeare, deși nu pot fi de acord cu unele excentricități, fără acoperire, pe care le debitați, găsesc că ați putea întocmi un util program de sală pentru spectacolul ce îl pregătim cu Henric al 10-lea. Dacă acceptați colaborarea, scrieți-mi. Am însă o rugăminte: omiteți propoziția „te îmbrățișează, Ion”, cu care vă încheiați scrisorile pe care mi le-ați adresat pînă acum. E, cum să spun, fără obiect.

Nota redacției: Cu aceasta considerăm polemica încheiată, în paginile revistei noastre.